

Sygn. akt I NKRS 153/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Adam Redzik

w sprawie z odwołania K.Z.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2021 z 8 września 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno
z dwóch stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych, ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 392,
z udziałem E.K.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 27 stycznia 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: Rada lub KRS) uchwałą nr (...)/2021,
z dnia 8 września 2021 r., na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja
2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: u.KRS),
postanowiła: przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek
o powołanie E. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego

w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 392 (pkt 1) oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie W. C., A. L., D.R., J. S., P. W. i K.Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 392(pkt 2).

Na dwa wolne stanowiska sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej Spraw Publicznych, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 392, zgłosili się: W.C. - sędzia Wojskowego Sądu Garnizonowego w O.; dr hab. E.K. - profesor Uniwersytetu (...) w W.; dr hab. A.L. - profesor Akademii (...) w S., asystent sędziego Trybunału Konstytucyjnego; dr hab. K. P. - profesor Uniwersytetu (...) w S.; D.R. - sędzia Sądu Okręgowego w W.; dr hab. J. S. - profesor Uniwersytetu (...); dr hab. P.W. - profesor Uniwersytetu (...) oraz K.Z. - sędzia Sądu Rejonowego w W.

W związku z cofnięciem zgłoszenia przez K. P. Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2021 z dnia 7 września 2021 r. umorzyła postępowanie wszczęte w sprawie z jego zgłoszenia.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniach w dniach 3 i 7 września 2021 r. zespół przeprowadził rozmowy z kandydatami (K.Z. i P. W. nie uczestniczyli w wysłuchaniu, pomimo zawiadomienia o jego terminie) i po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami oraz ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W wyniku głosowania zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa na dwa wolne stanowiska sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych: E. K. (4 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”), A. L.(3 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się”), J.S. (3 głosy „za”, przy braku

głosów „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się”). W ocenie zespołu, rekomendowani kandydaci posiadają odpowiednią wiedzę prawniczą, wszechstronne doświadczenie zawodowe i stosowny staż zawodowy, w związku z czym dają gwarancję prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na poziomie oczekiwanym od osób zajmujących stanowisko sędziego Sądu Najwyższego. Na K.Z. oddano 1 głos „za”, przy braku głosów „przeciw” i 4 głosach „wstrzymujących się”.

Zespół wskazał, iż kierował się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS i uwzględnił doświadczenie zawodowe kandydatów, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia.

W uzasadnieniu KRS wskazała, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 30 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. 2021, poz. 154, ze zm.; dalej: u.SN). Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się także kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym doświadczeniem zawodowym kandydatów i opiniami przełożonych.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Rada - częściowo podzielając stanowisko zespołu - uznała, że przedstawi Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie E.K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

W uzasadnieniu uchwały Rada przedstawiła charakterystyki wszystkich kandydatów.

E.K. urodziła się 13 września 1977 r. w W. W 2001 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. W październiku 2001 r. rozpoczęła studia doktoranckie. Na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej pt. „Zbieżność a komplementarność jurysdykcji międzynarodowych trybunałów karnych i sądów krajowych” Rada Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu (...) uchwałą z dnia 19 stycznia 2004 r. nadała jej stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa. Od 1 października 2004 r. była zatrudniona na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Międzynarodowego i Europejskiego tego Uniwersytetu, prowadziła

zajęcia dydaktyczne w formie ćwiczeń wykładów, seminariów m.in. z takich przedmiotów jak: prawo międzynarodowe publiczne, prawo Unii Europejskiej, prawo humanitarne, prawo konfliktów zbrojnych. W 2008 r. przygotowała rozprawę habilitacyjną pt. „Subsydiarność uchwał organizacji rządowych i pozarządowych w jurysdykcji międzynarodowych trybunałów karnych”. Po przeprowadzeniu postępowania Rada Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu (...), na podstawie uchwały z dnia 26 kwietnia 2010 r., nadała jej stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa ze specjalnością prawo międzynarodowe i europejskie. Od 1 października 2010 r. jest zatrudniona na Uniwersytecie (...) w W. Objęła - i nadal zajmuje - stanowiska profesora nadzwyczajnego (profesora uczelni) oraz kierownika Katedry Ochrony Praw Człowieka i Prawa Międzynarodowego Humanitarnego na Wydziale Prawa i Administracji. W latach 2014-2019 była dyrektorem działającego w ramach Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) w W. - Instytutu Prawa Międzynarodowego, Unii Europejskiej i Stosunków Międzynarodowych. Od 2019 r. jest dyrektorem Szkoły Doktorskiej Uniwersytetu (...) w W., która jest jednostką ogólnouniwersytecką, kształcąca doktorantów w zakresie kilkunastu dyscyplin naukowych, w tym nauk prawnych. Wypromowała 3 doktorów nauk prawnych, była recenzentką w 32. przewodach doktorskich i postępowaniach habilitacyjnych, wielokrotnie uczestniczyła w pracach komisji habilitacyjnych, w tym także jako przewodnicząca. W latach 2007-2012 - w ramach Podyplomowego Studium Prawa Międzynarodowego i Służby Zagranicznej na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) - prowadziła wykład pt. „Odpowiedzialność jednostki na podstawie prawa międzynarodowego”. W 2021 r., w ramach studiów doktoranckich prowadzonych na tej Uczelni, prowadziła wykład pt. „Prawa człowieka w biznesie”. Pracę na Uniwersytecie (...) w W. łączy z aktywnością międzynarodową, jest m.in. Wiceprzewodniczącą Grupy Roboczej ONZ Praw Człowieka, członkiem Zarządu Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz Europejskiej Komisji przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji (Rada Europy), jest sędzią *ad hoc* Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz członkiem Stałego Trybunału Arbitrażowego w Hadze. Jest członkinią „londyńską” International Law Association (ILA). Wchodzi w skład Komitetów Naukowych ILA:

„Complementarity in International Criminal Law” oraz „Human Rights in Times of Emergency”. Była też członkinią „ILA International Human Rights Law Committee” (2008-2016). Od października 2018 r. jest również Wiceprzewodniczącą Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów XIII kadencji (w skład Rady Legislacyjnej została powołana 1 września 2018 r.). Jest autorką ponad 100. publikacji naukowych, w tym wydawanych za granicą, oraz aktywną uczestniczką licznych konferencji naukowych (w tym międzynarodowych). Jest członkiem komitetów redakcyjnych i rad programowych szeregu akademickich, w tym prawniczych, czasopism naukowych („Polski Rocznik Praw Człowieka i Prawa Humanitarne”, „Problemy Współczesnego Prawa Międzynarodowego, Europejskiego i Porównawczego”, „Polski Przegląd Stosunków Międzynarodowych”, „Polish Review of International and European Law”, „Międzynarodowe Prawo Humanitarne”, „Finance India”). Jest także Zastępcą Redaktora Naczelnego - Wiceprzewodniczącą Rady Programowej „Przeglądu Legislacyjnego” (Wolters Kluwer), Redaktor Naukową serii monografii „Prawa Człowieka i Prawo Międzynarodowe” (UKSW) oraz Redaktor Naukową ds. wydań specjalnych „International Community Law Review” (Brill, Nijhofi). Wielokrotnie nagradzana i wyróżniana, w tym Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Odznaką Honorową „Bene Merito”, Odznaką Honorową „Primus in Agendo” oraz nagrodami rektorskimi. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w 2020 r. nadał jej Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski „za wybitne zasługi w pracy naukowo-dydaktycznej i popularyzowanie polskiej myśli naukowej na świecie”. Otrzymała szereg akademickich tytułów honorowych. Jest honorowym akademikiem, honorowym profesorem i doktorem honoris causa kilkunastu zagranicznych uniwersytetów i innych instytucji naukowych. Otrzymała szereg pozytywnych opinii służbowych i rekomendacji, w tym m.in. Rektora Uniwersytetu (...) w W., Kierownika Podyplomowego Studium Prawa Międzynarodowego i Służby Zagranicznej oraz Kierownika Studiów Doktoranckich Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu (...), Kierownika Katedry Prawa Międzynarodowego Publicznego i Europejskiego Uniwersytetu Ekonomicznego w K.

K.Z. urodziła się 22 lipca 1979 r. w Ł. W 2003 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra.

Po odbyciu aplikacji sądowej, w 2006 r. złożyła egzamin sędziowski z oceną dobrą plus. Z dniem 2 listopada 2006 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w W. Powierzone obowiązki orzecznicze wykonywała w IV Wydziale Karnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 kwietnia 2009 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w W. Nadal orzeka w IV Wydziale Karnym tego Sądu, a od kwietnia 2016 r. wykonuje również czynności w Sekcji Postępowania Przygotowawczego III Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w W. Otrzymała pozytywną opinię służbową, sporządzoną przez Zastępcę Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w W.

W uzasadnieniu uchwały Rada dokonała oceny każdego z kandydatów, wskazując, jakie kryteria zdecydowały o wyborze kandydatki E.K. i nierekomendowaniu żadnego z pozostałych kandydatów. Rada wskazała, że dokonała wyboru tych osób, które spełniają wszystkie kryteria - oceniane łącznie - najpełniej i w najwyższym stopniu. Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się kwalifikacjami oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów.

W ocenie Rady, E.K. posiada bardzo wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz doświadczenie zawodowe, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych. Wybrana przez Radę kandydatka legitymuje się stopniem naukowym doktora habilitowanego nauk prawnych oraz imponującym dorobkiem naukowym, licznymi publikacjami, jest członkiem różnego rodzaju gremiów międzynarodowych. Podkreślenia wymaga, że jej zainteresowania naukowe i zawodowe dotyczą m.in. zagadnień z zakresu ochrony praw człowieka - które są również przedmiotem rozstrzygnięć zapadających w Izbie Kontroli i Spraw Nadzwyczajnych. Kandydatka może zatem swoją bogatą i szeroką wiedzę naukową zastosować w praktyce, a więc niewątpliwie posiada niezbędne przygotowanie merytoryczne do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w zakresie specyfiki spraw rozpoznawanych przez tę Izbę. Ponadto Pani E.K. jest sędzią *ad hoc* Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz członkiem Stałego Trybunału

Arbitrażowego w Hadze - wykazuje się więc także doświadczeniem orzecznictwem zdobytym w instytucjach międzynarodowych. W ocenie Rady, jej przygotowanie zarówno teoretyczne, jak i praktyczne, szereg publikacji, aktywność naukowa oraz liczne rekomendacje pochodzące ze środowiska naukowego zadecydowały o jej wyborze na urząd sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

Pozostali kandydaci, zdaniem Rady, nie posiadają tak wysokiego przygotowania merytorycznego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych jak wybrana kandydatka. Wprawdzie zespół rekomendował także - poza E. K. – A.L. oraz J. S., jednak to Rada dokonuje wyboru a w tym wypadku uznała, że jedynie przygotowanie merytoryczne i doświadczenie zawodowe E.K. odpowiadają wymogom stawianym kandydatom w tym konkursie.

K.Z. nie uzyskała poparcia Rady. Kandydatka ta nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy prawniczej. Sprawuje urząd sędziego sądu rejonowego, orzeka w sprawach karnych, nie posiada stopnia naukowego, nie wykazuje się żadnym dorobkiem naukowym, nie przedstawiła publikacji. Pani K.Z. nie wyróżnia się swoją pracą w takim stopniu, aby uzasadniony był jej awans z poziomu sądu rejonowego do Sądu Najwyższego.

W ocenie Rady E.K. posiada wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz doświadczenie zawodowe, a także wyróżnia się wszechstronną wiedzą prawniczą, którą umiejętnie wykorzystuje w praktyce zawodowej, a zatem daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzecznictw na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

Reasumując, Rada wskazała, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej E.K. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności bogate doświadczenie zawodowe, stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych, znaczący dorobek naukowy, liczne publikacje prawnicze, praca orzecznictwa w instytucjach międzynarodowych, rekomendacje i pozytywne opinie służbowe oraz sposób prezentacji podczas wysłuchania kandydatki, potwierdzający wiedzę oraz predyspozycje osobowościowe

do zajmowania tak wysokiego stanowiska, jakim jest urząd sędziego Sądu Najwyższego.

W wyniku głosowania: na kandydaturę E.K. oddano 21 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 23 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; na kandydaturę K.Z. oddano 3 głosy „za” i 1 głos „przeciw”, przy 18 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 22 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W związku z tym, że liczba kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną większość, była mniejsza niż liczba wolnych stanowisk, na podstawie § 12 ust. 3 pkt 1 i ust. 4 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, stanowiącego załącznik do uchwały nr (...)/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. 2019, poz. 192, ze zm.), przeprowadzono ponowne głosowanie z udziałem tych kandydatów, na których oddano największą liczbę głosów „za”. Podczas ponownego głosowania żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

K.Z., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżyła powyższą uchwałę w części, tj. w zakresie pkt 1 w całości, czyli w zakresie, w jakim KRS postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie E.K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych; oraz w zakresie pkt 2 w części, tj. w zakresie, w jakim KRS postanowiła nie przedstawiać wniosku o powołanie Pani K.Z. do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

Odwołująca się zarzuciła:

(A) naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), tj.:

(a) art. 41 u.KRS w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, z art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 31 § 1-3 i art. 112a u.SN przez błędne przyjęcie, że w następstwie obwieszczenia Prezydenta RP o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym (M.P. 2021, poz. 392; dalej: Obwieszczenie) doszło do skutecznego

wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie, co skutkowało przeprowadzeniem przez Radę tego postępowania oraz podjęciem w nim merytorycznej Uchwały, gdy tymczasem Obwieszczenie - z uwagi na brak kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów przewidzianej w art. 144 ust. 2 Konstytucji RP z 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. nr 78, poz. 483 ze zm.; dalej: Konstytucja) - było nieważne, wobec czego nie mogło dojść skutecznego wszczęcia postępowania przed Radą w niniejszej sprawie, co powinno skutkować umorzeniem tego postępowania, nie zaś wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia;

(b) art. 21 ust. 1 i 2 u.KRS, art. 31 ust. 1 u.KRS oraz art. 34 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 2-4 oraz § 19 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr (...)/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: Regulamin) poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowisk zespołów oraz podjęcia Uchwały, gdy tymczasem Rada (a w ślad za tym zespoły) nie była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu Uchwały;

(c) art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-11 Regulaminu przez:

- dokonanie oceny kandydatury Odwołującej się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującej się i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych E.K., a nie Odwołującej się;

- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny

kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych innego Uczestnika niż Odwołująca się;

- brak jakiegokolwiek uzasadnienia, z jakich przyczyn walorom i cechom rekomendowanej kandydatki przypisano wyższą wartość i znaczenie, niż walorom i cechom Odwołującej się, co jest przekroczeniem granic swobodnej oceny materiału dowodowego, nie pozwala na kontrolę zaskarżonej uchwały w tej części i nie daje się usprawiedliwić fachowym uznaniem członków KRS, a to z tego powodu, że mimo pewnej swobody i możliwości dokonywania fachowej oceny kandydatów KRS zawsze zobligowana jest do wyjaśnienia przyczyn swoich rekomendacji, czego w tym wypadku *de facto* zaniechano;

- tendencyjne i wybiórcze uwypuklenie wyłącznie tych cech i okoliczności, które świadczyły na korzyść wybranego przez Radę kandydata, w szczególności przywiązanie niewspółmiernej wagi, z przekroczeniem granic swobodnej oceny kandydatów, do osiągnięć naukowych z zakresu prawa międzynarodowego, przy zupełnym pominięciu innych cech i kwalifikacji pozostałych kandydatów, w szczególności doświadczenia orzeczniczego w sądach powszechnych, co może świadczyć o celowym, z góry powziętym zamiarze wyboru określonego kandydata, oraz dowodzi znacznego przekroczenia granic swobodnej oceny kandydatów;

- pominięcie w ocenie kandydatów kryterium doświadczenia orzeczniczego w sądach powszechnych - pominięcie tego kryterium doprowadziło w konsekwencji do rekomendowania E. K., a nie Odwołującej się;

(B) naruszenie prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s.), tj.:

(a) art. 144 ust. 1-3 Konstytucji w zw. z art. 31 § 1-3 i art. 112a u.SN w zw. z art. ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS przez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że Obwieszczenie nie wymagało do swej ważności kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, podczas gdy po dokonaniu prawidłowej wykładni jest jasne, że nie doszło w ogóle do skutecznego wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie, które pozwalałoby Radzie na realizację jej kompetencji wynikających

z 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS do podjęcia merytorycznej Uchwały przewidzianej w art. 37 ust. 1 u.KRS;

(b) art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji w zw. z art. 9a ust. 1-3, z art. 11d ust. 1-5, z art. 21 ust. 1 i 2, z art. 33 ust. 1, z art. 34 ust. 1 i z art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 19 ust. 1-8 Regulaminu, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. wydanie zaskarżonej uchwały przez Radę, która była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP oraz wyżej wskazanymi przepisami u.KRS, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu Uchwały;

(c) art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, przez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych E. K., a nie Odwołującej się;

(d) art. 19 ust. 1 akapit 2 w zw. z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej z dnia 7 lutego 1992 r. („TUE”) oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej („KPP”) przez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że nie zostaje naruszona zasada państwa prawnego oraz standard niezawisłości sędziów wymagany dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych, gdy sędziowie Sądu Najwyższego, będącego sądem, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego w rozumieniu art. 267 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej z 25 marca 1957 r. („TFUE”), powoływani są na wniosek KRS, której członków (sędziów) wybiera Sejm spośród kandydatów zgłoszonych przez co najmniej 25. sędziów lub co najmniej

2.000. obywateli, przy czym ostateczna lista kandydatów, którą zbiorczo zatwierdza Sejm, jest ustalana wcześniej przez komisję sejmową, gdy tymczasem prawidłowa wykładnia powyższych przepisów, determinująca również interpretację oraz stosowanie prawa krajowego, powinna być taka, że opisany wyżej sposób kształtowania Rady zwiększa wpływ Parlamentu na jej działalność oraz wpływa niekorzystnie na jej niezależność, w związku z czym skład Sądu Najwyższego wybrany przez tak ukształtowaną Radę nie spełnia warunku dotyczącego niezawisłości sądu oraz sądu powołanego zgodnie z ustawą, jak wymaga tego art. 19 ust. 1 akapit 2. w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP.

W związku z uchybieniami wskazanymi w pkt. 2.A i 2.B petitum, Odwołująca się wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części, o umorzenie poprzedzającego jej wydanie postępowania (art. 398¹⁹ zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), względnie zaś - o przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie na rzecz Odwołującej się kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy rozważył kwestię dopuszczalności odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia kandydata na urząd sędziego Sądu Najwyższego. Zgodnie z art. 44 ust. u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Odwołanie nie przysługuje w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

W wyroku z 25 czerwca 2020 r., I NO 37/20 Sąd Najwyższy dokonał szerokiej wykładni art. 44 ust. 1 zd. 2 u.KRS wskazując, że przepis ten jest wtórnie niekonstytucyjny. „Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił już bowiem, że brak zaskarżalności uchwały KRS w sprawie indywidualnej, zawierającej wnioski o powołanie kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego jest niezgodny

z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 29 listopada 2007 r., SK 43/06).”. Sąd Najwyższy podkreślił także, że norma wyrażona w zdaniu drugim art. 44 ust. 1 u.KRS musi być traktowana jako niekonstytucyjna na mocy Konstytucji RP w zakresie, w jakim osobie nieprzedstawionej w uchwale KRS do powołania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego wyłączałaby możliwość zainicjowania kontroli tego, czy przy rozpatrywaniu jej kandydatury nie naruszono prawa równego dostępu do służby publicznej. Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że odwołanie K.Z. należało rozpoznać.

Stosownie do art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. Zgodnie natomiast z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozważę tylko nieważność postępowania. Podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Stosownie zaś do treści art. 44 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

Odnosząc się do zarzutów dotyczących nienależytej obsady KRS wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, wskazać należy, że wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że „art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84) jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.”. Tym samym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że KRS ukształtowana w wyniku wyboru 15 jej członków przez Sejm RP, jest organem ukształtowanym prawidłowo, zgodnie z Konstytucją. W konsekwencji

zarzuty dotyczące nieprawidłowej procedury nominacyjnej oparte na nieprawidłowym ukształtowaniu tego organu, są niezasadne.

Wyrokiem z 7 października 2021 r., K 3/21 Trybunał Konstytucyjny orzekł natomiast, że:

1. Artykuł 1 akapit pierwszy i drugi w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) w zakresie, w jakim Unia Europejska ustanowiona przez równe i suwerenne państwa, tworząca „coraz ściślejszy związek między narodami Europy”, których integracja - odbywająca się na podstawie prawa unijnego oraz poprzez jego wykładnię dokonywaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej - osiąga „nowy etap”, w którym: a) organy Unii Europejskiej działają poza granicami kompetencji przekazanych przez Rzeczpospolitą Polską w traktatach, b) Konstytucja nie jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej, mającym pierwszeństwo obowiązywania i stosowania, c) Rzeczpospolita Polska nie może funkcjonować jako państwo suwerenne i demokratyczne – jest niezgodny z art. 2, art. 8 i art. 90 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w zakresie, w jakim - w celu zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii - przyznaje sądom krajowym (sądom powszechnym, sądom administracyjnym, sądom wojskowym i Sądowi Najwyższemu) kompetencje do:

a) pomijania w procesie orzekania przepisów Konstytucji, jest niezgodny z art. 2, art. 7, art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1 i art. 178 ust. 1 Konstytucji,

b) orzekania na podstawie przepisów nieobowiązujących, uchylonych przez Sejm lub uznanych przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z Konstytucją, jest niezgodny z art. 2, art. 7 i art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1, art. 178 ust. 1 i art. 190 ust. 1 Konstytucji.

3. Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi i art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej w zakresie, w jakim - w celu zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii oraz zapewnienia niezawisłości sędziowskiej - przyznają sądom krajowym (sądom powszechnym, sądom administracyjnym, sądom wojskowym i Sądowi Najwyższemu) kompetencje do: a) kontroli legalności procedury powołania sędziego, w tym badania zgodności z prawem aktu powołania

sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, są niezgodne z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1 i art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji, b) kontroli legalności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa zawierającej wniosek do Prezydenta o powołanie sędziego, są niezgodne z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1 i art. 186 ust. 1 Konstytucji, c) stwierdzania przez sąd krajowy wadliwości procesu nominacji sędziego i w jego efekcie odmowy uznania za sędziego osoby powołanej na urząd sędziowski zgodnie z art. 179 Konstytucji, są niezgodne z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 90 ust. 1 i art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji.

Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że zarzut naruszenia art. 19 ust. 1 akapit 2 w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP z uwagi na nieprawidłowe ukształtowanie Rady poprzez niezgodne z ww. Traktatami wyłonienie większości członków Rady nie znajduje podstaw prawnych. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne.

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 144 ust. 1-3 Konstytucji RP w zw. z art. 31 § 1-3 i art. 112a u.SN z uwagi na brak kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów na Obwieszeniu o wolnym stanowisku sędziowskim w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 392. Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów 16 grudnia 2021 r., I NZP 5/21 podjął uchwałę następującej treści: „I. Obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym lub w Naczelnym Sądzie Administracyjnym (art. 31 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1904, stosowany samodzielnie lub w zw. z art. 49 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 137), jako czynność urzędowa o charakterze informacyjnym i niewładcym, nie podlega obowiązкови kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, który odnosi się jedynie do aktów urzędowych Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (art. 144 ust. 2 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r., Dz. U. Nr 78 poz. 483 ze zm.). II. Obwieszczenie, o którym mowa w punkcie I. pozwala osobom, które spełniają ustawowe warunki objęcia stanowiska sędziego Sądu Najwyższego lub Naczelnego Sądu Administracyjnego, prawidłowo i skutecznie zainicjować postępowanie

kwalifikacyjne przed Krajową Radą Sądownictwa, na zasadach określonych w art. 31 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1904).” i nadał jej moc zasady prawnej.

W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że czynność urzędowa Prezydenta RP polegająca na publikacji obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich nie spełnia kryteriów pozwalających zaliczyć ją do kategorii aktów urzędowych Prezydenta RP w rozumieniu art. 144 ust. 1 i 2 Konstytucji RP. Nadto obwieszczenie o wolnych stanowiskach sędziowskich w Sądzie Najwyższym lub w Naczelnym Sądzie Administracyjnym nie należy do materii, w której konstytucyjnie dopuszczalne jest przyznanie Prezesowi Rady Ministrów kompetencji do wpływania na możliwość dokonania tej czynności przez Prezydenta RP. Przyznanie Prezesowi Rady Ministrów prawa kontrasygnaty względem obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym lub w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, oznaczałoby możliwość blokowania przez egzekutywę realizacji konstytucyjnej funkcji Prezydenta RP jako gwaranta ciągłości władzy państwowej (art. 126 Konstytucji RP) w odniesieniu do najwyższych organów władzy sądowniczej. „Zarówno względem na charakter obwieszczenia Prezydenta RP o którym mowa w art. 31 § 1 u.SN, jako niewładczej czynności urzędowej o charakterze informacyjnym, do której nie znajduje zastosowania art. 144 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, jak i względem na konstytucyjne gwarancje niezależności sądownictwa od Rady Ministrów, nakazują przyjąć, że obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym lub w Naczelnym Sądzie Administracyjnym nie podlega obowiązowi kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów.

Samo z siebie obwieszczenie to nie inicjuje też postępowania kwalifikacyjnego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. Jest ono natomiast elementem hipotezy w normie wynikającej z art. 31 § 2 u.SN, która określa warunki, w jakich osoby dysponujące stosownymi kwalifikacjami, mogą zainicjować procedurę kwalifikacyjną, poprzez zgłoszenie swojej kandydatury Krajowej Radzie Sądownictwa. To bowiem nie samo obwieszczenie inicjuje procedurę kwalifikacyjną do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, ale procedurę taką inicjuje jedynie wniosek zainteresowanej osoby,

o ile został złożony w sposób przewidziany w art. 31 § 2 u.SN, czyli w ciągu miesiąca od wydania obwieszczenia. Ponieważ samo to obwieszczenie nie inicjuje procedury kwalifikacyjnej, w sytuacji, gdyby po ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, nikt nie zgłosił swej kandydatury na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego lub Naczelnego Sądu Administracyjnego, wówczas sytuacja taka nie powoduje po stronie Krajowej Rady Sądownictwa konieczności podjęcia uchwały o umorzeniu postępowania, to bowiem nie zostało zainicjowane.”.

Sąd Najwyższy uznał za niezasadny także zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP przez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydata na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Celem art. 60 Konstytucji jest zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej; realizacja art. 60 Konstytucji z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych, określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby. Brak odpowiednich procedur kontrolnych i odwoławczych stanowić może istotną przeszkodę w stosowaniu przyjętych reguł, a tym samym naruszać będzie konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach (zob. wyroki TK: z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63; z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A 2007, nr 10, poz. 130; z 8 kwietnia 2002 r., SK 18/01, OTK ZU

2002, nr 2, poz. 16; z 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK ZU 1999, nr 7 poz. 163; z 9 czerwca 1998 r., K 28/97, OTK ZU 1998, nr 4 poz. 50).

Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, winna obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Wbrew twierdzeniom Odwołującej się Rada w kontrolowanym postępowaniu nominacyjnym nie uchybiła standardom konstytucyjnym równego dostępu do służby publicznej. Rada wskazała kryteria, którymi kierowała się, dokonując wyboru kandydata. Rada dokonała oceny każdego z kandydatów zgodnie ze wskazanymi kryteriami, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. W ocenie Odwołującej się Rada wskazała, że „nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy prawniczej. Sprawuje urząd sędziego sądu rejonowego, orzeka w sprawach karnych, nie posiada stopnia naukowego, nie wykazuje się żadnym dorobkiem naukowym, nie przedstawiła publikacji. Pani K.Z. nie wyróżnia się swoją pracą w takim stopniu, aby uzasadniony był jej awans z poziomu sądu rejonowego do Sądu Najwyższego.” Wskazane przez Radę kryteria wynikają wprost z u.SN, a dokonana przez Radę ocena, wbrew twierdzeniom Odwołującej się, wynika wprost z dokumentów przedstawionych przez kandydatkę. Odwołująca się nie wykazała żadnej aktywności w zakresie podnoszenia kwalifikacji zawodowych, np. udziału w szkoleniach czy pracy naukowej. Podkreślić należy, że kryterium wyróżniającego poziomu wiedzy

prawniczej (art. 30 § 1 pkt 6 u.SN), jest kryterium podstawowym w wyborze kandydata na urząd Sędziego Sądu Najwyższego.

Podobnie ocenić należało zarzuty dotyczące naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-11 Regulaminu Rady poprzez brak zachowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i brak zastosowania jasnych kryteriów wyboru kandydata. Rada nie ma obowiązku szczegółowego wskazania okoliczności, które uzasadniają stwierdzenie, że Odwołująca się nie wypełnia w sposób wystarczający - w ocenie Rady - kryteriów oceny kandydata na Sędziego Sądu Najwyższego (por. wyroku Sądu Najwyższego z: 25 maja 2015 r., III KRS 19/15; 4 grudnia 2014 r., III KRS 67/14). Odwołująca się może zapoznać się zarówno z sylwetką wybranej kandydatki, jak i z sylwetkami osób pełniących aktualnie i w przeszłości urząd Sędziego Sądu Najwyższego, w szczególności w zakresie dorobku naukowego i doświadczenia zawodowego, i dokonać w tym zakresie porównania. Odwołująca się nie wykazała, aby podnosiła swoje kwalifikacje, nie wykazała się nawet udziałem w szkoleniach, czy też ukończeniem studiów podyplomowych. Wbrew twierdzeniom Odwołującej się Rada wskazała jednoznacznie kryteria, których jej zdaniem kandydat nie wypełnia w sposób wystarczający. Szczegółowe wyliczanie „braków” kandydata byłoby bezcelowe i mogłoby zostać odebrane co najmniej jako przejaw pejoratywnego stosunku Rady do kandydata.

Podkreślić należy, że Rada dysponowała pełną dokumentacją załączoną przez kandydatów do zgłoszeń, dotyczącą m.in. wykształcenia, doświadczenia zawodowego, opinii kwalifikacyjnych, szkoleń oraz dorobku naukowego. Zespół wysłuchał kandydatów, a Rada dysponowała protokołem z tego wysłuchania. Na podstawie tak zgromadzonego materiału, zarówno zespół jak i Rada dokonali oceny Odwołującej się oraz zdecydowali o nierekomendowaniu Odwołującej się na urząd Sędziego Sądu Najwyższego, wskazując w uzasadnieniu te same kryteria i okoliczności. Na marginesie wskazać należy, że za nierekomendowaniem Odwołującej się przemawia także upomnienie, udzielone jej z uwagi na naruszenie przepisów Prawa o ruchu drogowym.

Rada wskazała dwa decydujące kryteria, tj. doświadczenie zawodowe i kwalifikacje, w szczególności wyróżniającą wiedza prawnicza, którymi kierowała

się, dokonując wyboru kandydata na urząd sędziego Sądu Najwyższego. Wybór kryterium dominującego jest tylko jedną z metod wyboru najlepszego kandydata w konkretnej procedurze nominacyjnej, a do swobodnej decyzji Rady należy zarówno wybór kryteriów jak i sposób ich zastosowania, ograniczony wyłącznie ustawą. Rada sama decyduje, które kryteria w danym postępowaniu nominacyjnym uzna za kluczowe. Ocena doboru kryteriów, a także znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie poszczególnych kandydatów stanowi wyłączną kompetencję Rady (wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2013 r., III KRS 210/13). Uznanie KRS oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru kandydata przedstawianego z wnioskiem o powołanie do Prezydenta RP może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym również Sąd Najwyższy) postrzegałby innego kandydata jako wypełniającego oceniane łącznie przesłanki wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Wybór kandydatów nie może jednak pomijać zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 2019 r., I NO 19/19).

W przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny, dlaczego te, a nie inne, kryteria miały charakter decydujący, w szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17).

Podkreślić należy, że jednolite stosowanie kryteriów w przypadku kandydatów wykonujących różne zawody prawnicze (asystent sędziego, sędzia, prokurator, radca prawny) i posiadających bardzo różnorodne doświadczenie zawodowe (orzecznicze, pomocnicze, administracyjne) nie może sprowadzać się do prostego podsumowania. O ile zatem można w takiej sytuacji stwierdzić, że kandydaci spełniają wymogi ustawowe (jednakowe kryteria), to ocena doświadczenia zawodowego nie będzie mogła mieć charakteru sumarycznego,

a znacznie bardziej rozbudowaną formę opisową, tak jak ma to miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jednoznacznie, że wszyscy kandydaci biorący udział w niniejszym postępowaniu nominacyjnym zostali ocenieni przez Radę zgodnie ze standardami Konstytucyjnymi, tj. na podstawie zgromadzonego materiału, według jednolitych kryteriów, zgodnych z u.KRS i u.SN. Nawet pobieżna analiza kandydatów prowadzi do wniosku, że Odwołująca się nie wyróżnia się na tle pozostałych kandydatów wiedzą prawniczą, doświadczeniem zawodowym czy też innymi kwalifikacjami, które mogłyby uzasadniać jej wybór na urząd Sędziego Sądu Najwyższego. W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że Rada wskazała kryteria wyboru kandydata, które mieszczą się w katalogu ustawowym, a ich prawidłowe - jednolite wobec wszystkich uczestników postępowania nominacyjnego - zastosowanie nie budzi wątpliwości.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy orzekł o ich oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.